

Sygn. akt *XVII AmE 98/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) *i spółki jawnej B. M. B. G.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 18 czerwca 2014 roku Nr (...)

orzeka:

I. Zmienia pkt. 3 decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 18 czerwca 2014 roku nr (...) w ten sposób, że wymierza przedsiębiorcy (...) spółka jawna B. M., B. G. karę pieniężną w wysokości 15 000,00 zł (piętnaście tysięcy złotych).

II. Znosi wzajemnie koszty postępowania między stronami.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 98/14*

UZASADNIENIE

Decyzją (...) z 18 grudnia 2013 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 7a i 12, art. 56 ust. 2 pkt 1 i art. 56 ust. 3 i 6 ustawy prawo energetyczne oraz w związku z art. 104 k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Sp. j. B. M., B. G. z siedzibą w Ż. w związku z ujawnieniem, w prowadzonej przez przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi nieprawidłowości, polegających na:

1. Naruszeniu warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi (decyzja Prezesa URE z 7 stycznia 2005 roku nr (...) z póź. zm.) poprzez prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej w sposób niezgodny z brzmieniem pkt. 1 „Przedmiot i zakres działalności” ww. decyzji,

2. Wprowadzeniu w błąd Prezesa URE, w zakresie przedstawianych na żądanie organu regulacyjnego informacji, o których mowa w art. 28 ustawy prawo energetyczne, dotyczących prowadzonej przez przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi

orzekł:

1. Przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi (decyzja Prezesa URE z 7 stycznia 2005 roku nr (...) z póź. zm.) poprzez prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej w sposób niezgodny z brzmieniem pkt. 1 „Przedmiot i zakres działalności” ww. decyzji,
2. Przedsiębiorca wprowadził w błąd Prezesa URE, w zakresie przedstawianych na żądanie organu regulacyjnego informacji, o których mowa w art. 28 ustawy prawo energetyczne, dotyczących prowadzonej przez przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi,
3. Za działania opisane w pkt. 1 i 2 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 25.000 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy złotych).

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji, powód (...) Sp. j. B. M., B. G. z siedzibą w Ż. (zwany dalej również „Przedsiębiorca”) zaskarżył ww. decyzję zarzucając jej naruszenie:

1. przepisu art.6 k.p.a. polegającego na działaniu bez podstawy prawnej,
2. przepisu art. 8 k.p.a. polegającego na prowadzeniu postępowania w sposób zmniejszający zaufanie do Organu,
3. przepisu art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy prawo energetyczne poprzez jego błędną interpretację i w efekcie wadliwe zastosowanie
4. art. 56 ust. 6 ustawy prawo energetyczne poprzez jego wadliwe zastosowanie w odniesieniu do oceny stopnia szkodliwości czynu..

Powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez znaczące obniżenie kary pieniężnej, wskazanie poszczególnych nominalnych wysokości kar wymierzonych za naruszenia opisane w pkt. 1 i 2 decyzji oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania na rzecz powoda.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż po dokonaniu analizy zarzutów odwołania w jego ocenie brak jest podstaw do ich uwzględnienia. Pozwany podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji odniósł się do zarzutów zażalenia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 7 stycznia 2005 r. nr (...) z późn. zm. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Decyzją z dnia 16 maja 2013 r. nr (...) Prezes URE zmienił z urzędu udzieloną Przedsiębiorcy koncesję na obrót paliwami ciekłymi, ograniczając przedmiot i zakres działalności koncesjonowanej do posiadanych przez Przedsiębiorcę warunków technicznych. W powyższej decyzji określono, że przedmiot działalności objętej koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi oraz olejami opałowymi przy wykorzystaniu samochodu ciężarowego o nr identyfikacyjnym (...) oraz nr rej. (...), marki V..

Pismem z 16 maja 2013 roku Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia dodatkowych dokumentów, potwierdzających, że stacja paliw w B. posiada warunki techniczne, o których mowa w art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 3 czerwca 2013 roku Przedsiębiorca poinformował, iż na ww. stacji paliw prowadzone są roboty budowlane dostosowujące stację paliw do obowiązujących przepisów oraz wniósł o wydłużenie terminu nadesłania dokumentów wskazanych w ww. wezwaniu do dnia 31 sierpnia 2013 roku.

Pismem z 10 czerwca 2013 roku Prezes URE wyraził zgodę na przedłużenie do dnia 31 sierpnia 2013 roku terminu nadesłania wszystkich dokumentów i wyjaśnień wskazanych w powyższym wezwaniu. Jednocześnie w powyższym piśmie Przedsiębiorca został poinformowany, iż w aktualnym stanie prawnym może on wykonywać obrót benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi oraz olejami opałowymi jedynie przy wykorzystaniu samochodu ciężarowego o nr rej (...) oraz że rozszerzenie przedmiotu i zakresu prowadzonej działalności koncesjonowanej o stację paliw będzie wymagało dokonania stosownej zmiany w posiadanej koncesji.

Pismem z 3 września 2013 Roku Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia informacji dotyczących aktualnego sposobu prowadzenia działalności koncesjonowanej. Pismem z 6 września 2013 roku Przedsiębiorca wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o rozszerzenie przedmiotu i zakresu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez objęcie tą koncesją prowadzonej przez Przedsiębiorcę działalności w zakresie obrotu tymi paliwami bez wykorzystania jakiegokolwiek infrastruktury technicznej (tzw. „czysty obrót”).

Przedsiębiorca w piśmie z 17 września 2013 roku oświadczył, iż „[...] nie prowadzimy obrotu paliwami ciekłymi w inny sposób niż przy wykorzystaniu samochodu ciężarowego o nr identyfikacyjnym (...) o nr rej. (...) marki V.”.

Mając na uwadze powyższą deklarację, pismami z 8 października 2013 roku oraz z 19 listopada 2013 roku, Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia dokumentów potwierdzających wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej zgodnie z udzieloną koncesją oraz zgodnie z oświadczeniem z 17 września 2013 roku.

Pismem z 27 listopada 2013 roku, Przedsiębiorca wskazał, iż pomimo braku stosowanych zmian w posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, prowadzi on działalność polegającą na obrocie etyliną, olejami napędowymi, olejami opałowymi oraz gazem płynnym m.in. przy wykorzystaniu stacji paliw w B.. W powyższym piśmie Przedsiębiorca oświadczył, iż „Zgodnie z nowo otrzymaną decyzją Spółka (...) Sp. Jawna mogła prowadzić obrót paliwami ciekłymi jedynie przy wykorzystaniu środka transportu wpisanego do decyzji, czyli samochodu ciężarowego marki V. Wobec natłoku zadań biznesowych trudno nam było analizować tak radykalnie zmieniony zakres działalności koncesjonowanej. Oczekiwaliśmy zaakceptowania zgłoszonego stanu rzeczy, czyli rozszerzenia działalności o stację w B., jednak tak się nie stało. Spółka rozważyła nawet odwołanie od tej decyzji, jednak uznaliśmy, że nie wpisanie do koncesji stacji w B. nastąpiło przez przeoczenie (...). Postępowanie weryfikacyjne dotyczące tej stacji trwa już od kilku miesięcy.

W dniu 17 stycznia 2014 roku Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z ujawnieniem w prowadzonej przez niego koncesjonowanej działalności gospodarczej nieprawidłowości polegających na:

1. zamierzonym lub wynikającym z niedbalstwa wprowadzeniu w błąd Prezesa URE w zakresie przedstawianych na żądanie organu regulacyjnego informacji, o których mowa w art. 28 ustawy - Prawo energetyczne, dotyczących prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi,
2. naruszeniu warunków udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez prowadzenie koncesjonowanej działalności gospodarczej w sposób niezgodny z brzmieniem pkt. 1. „Przedmiot i zakres działalności” ww. decyzji.

Jednocześnie w piśmie z 17 stycznia 2014 roku Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia szczegółowych wyjaśnień dotyczących wskazanych wyżej naruszeń w szczególności do przedstawienia uzasadnienia dla prowadzenia przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw w miejscowości B. oraz prowadzenia tej działalności bez wykorzystania środków technicznych, pomimo wprowadzonych w decyzji Prezesa URE z dnia 7 stycznia 2005 r. nr (...) w sprawie udzielenia Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi zmian ograniczających możliwość prowadzenia tej działalności jedynie przy wykorzystaniu wskazanych w niej środków technicznych (samochód ciężarowy marki V.), oraz do wskazania przyczyn przedstawiania przez Przedsiębiorcę (na wezwanie Prezesa URE, kierowane w trybie art. 28 ustawy - Prawo energetyczne) nieprecyzyjnych i w dużej mierze nieprawdziwych informacji dotyczących prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, w których Przedsiębiorca pomijał fakt prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi na stacji paliw w miejscowości B.. Dodatkowo Przedsiębiorca został wezwany do przedstawienia wszelkich informacji mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz do podania informacji o wielkości osiągniętego przez Przedsiębiorcę przychodu z prowadzonej przez niego działalności koncesjonowanej w roku 2013.

Odpowiadając na powyższe wezwanie Przedsiębiorca w piśmie z 30 stycznia 2014 roku poinformował Prezesa URE o prowadzonej przez niego działalności, odniósł się do kwestii wprowadzenia w błąd Prezesa URE i przedstawił niezbędne dokumenty.

Pismem z 6 lutego 2014 roku, Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do niezwłocznego złożenia wniosku w sprawie zmiany koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez rozszerzenie przedmiotu i zakresu koncesjonowanej działalności gospodarczej o możliwość wykonywania tej działalności na stacji paliw położonej w miejscowości B., a także do zaprzestania prowadzenia tej działalności na ww. stacji paliw do czasu wydania decyzji w sprawie zmiany koncesji w powyższym zakresie.

Odpowiadając na powyższe wezwanie, Przedsiębiorca w piśmie z 13 lutego 2014 roku wniósł o jak najszybsze rozpatrzenie jej wniosku z 13 lutego 2013 roku i wskazał, że ze zrozumiałych względów, zarówno formalnych, technicznych jak i zwykłego poczucia przyzwoitości wobec zatrudnionych na stacji paliw pracowników wezwanie URE do natychmiastowego zaprzestania prowadzenia działalności wydaje się być niewykonalnym

Jednocześnie w dniu 14 lutego 2014 roku Przedsiębiorca złożył do Prezesa URE wniosek w sprawie zmiany posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi w zakresie objęcia treścią decyzji koncesyjnej ww. stacji paliw. Zmiana decyzji koncesyjnej w zakresie objętym wnioskiem z 14 lutego 2014 r. została dokonana przez Prezesa URE decyzją z 4 kwietnia 2014 roku.

Pismem z 13 marca 2014 roku Przedsiębiorca ponownie odniósł się do prowadzonego postępowania i złożył w tej kwestii wyjaśnienia

Prezes URE pismem z 9 kwietnia 2014 roku wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia informacji, czy po wydaniu przez Prezesa URE decyzji z dnia 16 maja 2013 r. nr (...) prowadził on (lub prowadzi nadal) koncesjonowaną działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi z wykorzystaniem stacji paliw położonej w L. przy ul. (...) oraz do przedstawienia kopii formularza złożonego przez Przedsiębiorcę do Prezesa URE w związku z realizacją obowiązku uiszczenia opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi za rok 2014.

Odpowiadając na powyższe wezwanie, Przedsiębiorca w piśmie z dnia 22 kwietnia 2014 roku wskazał, iż „Spółka wyjaśnia, iż po dniu 6 maja 2014 r., czyli po dniu wydania decyzji Prezesa URE nr (...) nie prowadziła działalności na stacji paliw zlokalizowanej w L. przy ul. (...). Umowa na dzierżawę tej stacji została rozwiązana z dniem 31.05.2013 r. [...]”

Pismem z dnia 6 maja 2014 roku Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w celu ewentualnego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań.

Pismem z 14 maja 2014 roku Przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Decyzją z 18 czerwca 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że Przedsiębiorca naruszył warunki koncesji na obrót paliwami ciekłymi i wprowadził w błąd Prezesa URE w zakresie przedstawionych na żądanie informacji, za co nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 25.000 zł.

Od powyżej decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją i wnosząc o zmianę decyzji poprzez znaczące obniżenie wysokości nałożonej kary pieniężnej.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawidłowości powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, iż zarzut naruszenia przepisów postępowania administracyjnego Sąd uznał za całkowicie bezzasadny, ponieważ nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Sąd rozpoznając sprawę z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nie może ograniczać się do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Ewentualne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania sądowego i nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu. Celem postępowania jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór powstający pomiędzy stronami dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji, a nie przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego. Wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego, na co wielokrotnie wskazywał tak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak też Sąd Apelacyjny oraz Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach (np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, wyroku z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98, wyrok SOKiK z dnia 18 lutego 2004 roku o sygn. akt XVII AmT 2/03).

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy. Rolą Sądu jest ustalenie w oparciu o argumenty i dowody powołane przez strony, czy doszło do naruszenia przepisów ustawy, w jakim zakresie doszło do takiego naruszenia oraz czy środki zastosowane przez Prezesa Urzędu są zgodne z przepisami ustawy oraz wymogami zasady proporcjonalności.

Na podstawie art. 57 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej Prezes URE jest uprawniony do kontroli działalności gospodarczej w zakresie zgodności wykonywanej działalności z udzieloną koncesją lub przestrzegania warunków wykonywania działalności.

Zgodnie z ustalonym zakresem koncesji udzielonej powodowi decyzją z 7 stycznia 2005 roku nr (...), zmienioną decyzją z 16 maja 2013 roku nr (...) powód w prowadzonej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami był uprawniony jedynie do wykorzystywania w tym celu pojazdu przeznaczonego do transportu paliw ciekłych. Wykorzystanie jakichkolwiek innych środków do tego celu, w tym stacji, która spełniała wszelkie wymagania i była wpisana do zakresu koncesji udzielonej innemu przedsiębiorcy, stanowi naruszenie warunków.

Ponadto, w udzielonej powodowi koncesji w pkt. 2.4.1. nałożono na powoda obowiązek informacyjny, zgodnie z którym powód jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności nazwy, siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania, tym samym powód najpóźniej 14 dnia od rozpoczęcia wykorzystywania w swojej działalności przedmiotowej stacji w B. miał obowiązek poinformować o tym fakcie Prezesa URE, czego nie uczynił.

Powyższe działania bezsprzecznie stanowiły naruszenie warunków koncesji, stosownie zaś do art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Odnosząc się zaś do udzielenia odpowiedzi przez powoda na wezwanie Prezesa URE, która nie była zgodna z prawdą, a tym samym wprowadzała w błąd, co wypełniało dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt. 7a ww. ustawy. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto świadomie lub w wyniku niedbalstwa wprowadza w błąd Prezesa URE w zakresie przedstawianych na jego żądanie informacji, o których mowa w art. 28, czy m.in. dotyczących wykonywanej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki prawidłowo przeprowadził wszczęte postępowanie, i ustalił w jego toku, że powód swoją działalnością wypełnił dyspozycję określoną w art. 56 ust. 1 pkt. 7a i 12 ustawy prawo energetyczne. Podkreślenia wymaga, że powyższy przepis nie jest uprawniającym Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej, lecz obligującym go do jej wymierzenia w przypadku stwierdzenia okoliczności podlegających takiej sankcji. Kara pieniężna, o której mowa powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Wymierzając powodowi karę Prezes Urzędu zobowiązany jest wziął pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących, tak aby nakładana kara była zarówno jak najbardziej adekwatna do dokonanych przez stronę działań. Fakt, iż w wydanej przez Prezesa URE wysokość nałożonej kary nie została w żaden sposób uzasadniona sprawie, iż zarówno powód jak i Sąd w żaden sposób nie mogą odnieść się do prawidłowości dokonania przez pozwanego oceny okoliczności wpływających na wymiar kary. Pozwany jedynie wskazał, iż określona kara stanowi (...) uzyskanego przez powoda przychodu z tytułu prowadzonej przez niego koncesjonowanej działalności w 2013 roku, a tym samym nie wpłynie negatywnie na jego sytuację finansową. Tym samym Sąd zmuszony był samemu dokonać oceny wszelkich okoliczności.

Zdaniem Sądu należy uznać iż określone w przedmiotowej decyzji działanie powoda miało niski stopień szkodliwości czyn, a czas trwania samych naruszeń był krótki, gdyż już po upływie około 4 miesięcy od wydania decyzji pozwany uzyskał właściwą koncesję uwzględniającą przedmiot i zakres koncesji zgodnie z rzeczywistością. Za okoliczność łagodzącą należy również uznać postawę powoda, w tym okoliczność, iż nie był on dotychczas karany, a naruszenie warunków posiadanej przez niego koncesji było nieumyślne. Powyższe prowadzi do wniosku, że ustalona przez Prezesa URE wysokość kary pieniężnej jest nieadekwatna i przemawia za obniżeniem kary pieniężnej.

Zdaniem Sądu zmniejszenie wysokości kary pieniężnej nie stoi w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa energetycznego, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym reguł prawnych w przyszłości. Nałożenie na powoda, który, co należy podkreślić, jest spółką jawną dopiero rozwijającą się, kary pieniężnej w wysokości 15.000 zł (słownie: piętnaście tysięcy złotych) spełni swoją funkcję represyjną, zaś prewencja szczególna jest także w wystarczającym

stopniu zaspokojona, gdyż kary nawet w tej wysokości, łącznie z całokształtem okoliczności związanych z toczącym się postępowaniem, jest wystarczająco wyraźnym ostrzeżeniem dla powoda na przyszłość, aby stosować się do przepisów prawa. Tak ustalona kara jest zdaniem Sądu odpowiednia do stwierdzonych naruszeń oraz daje podstawy, by sądzić, że powód nie będzie w przyszłości dopuszczał się naruszeń przepisów ustawy prawo energetyczne oraz jest współmierna do możliwości finansowych Przedsiębiorcy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt. I sentencji.

Kierując się względami słuszności i brakiem dysproporcji w poniesionych przez strony kosztach Sąd uznał za właściwe znieść wzajemnie między stronami (powodem i pozwanym) koszty procesu w oparciu o art. 100 k.p.c.. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c., promujący uczciwe zachowanie się strony powodowej. Zgodnie art. 100 w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Zdaniem Sądu słusznym jest odstępianie od ogólnej reguły w zakresie rozliczania kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski